

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXXXI. Tentatur Patris valetudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Sanctitas cum occuparet, nulla tamen illi vel familiarior vel gratior occupatio erat, quam corpus suum variè & crudeliter vexare; cum DEO verò suo per Orationem perpetuò conjungi, de quibus multa subinde nobis dicenda erunt.

§. XXXXI.

Tentatur Patris Valetudo.

VERùm tam animi non contenti perpetua secum lucta, quam nova hæc vivendi ratio sine illa agitatione corporis, cui tot annorum spatio in suis Excursionibus assueverat, cum durarent diutius, sensim morbum ipsi gravem, vitæ manifestum periculum, & mortem denique ipsam attulerunt. Mense igitur Julio anni 1694. adortus ipsum primò est languor ingens stomachi, cui accessit profluvium & dolor urinæ, oris amarities, sitis molesta, fastidium ac nausea cibi; quæ solerrem Superiorum caritatem ad opportuna levandis tot malis remedia excitârunt. Sed cum Medentium ars parùm admodum proficeret, Medicus ipse censuit, tentandum, an auræ mutatio plus ipsi conferret, visumque est, agri Tiburtini auram ceteris omnibus ipsi fore salubriorem; quò & Pontifice Maximo, & Eminentissimo Pœnitentiariæ Præside consciis profectus est sub medium Septembrem, ibique nostro in Collegio ad exeuntem usque Octobrem vixit. Romam cum rediisset, notatus in eo est corporis tumor, color flavus, anhelitum recipiendi difficultas, & ingens virium defectus; quâ causâ quidquid uspiam potuit remediorum diligentius adhibitum, etsi res ipsa monstraret vix ullam affulgere spem, mali, jam ima

intra viscera, ipsūque sanguinem recepti, vim superandi. Quare cum ij, qui præerant, præ oculis haberent manifestum discrimen amittendi quamprimum viri tam insignis, unius Medici ordinarij iudicio non contenti, id egerunt, ut plures eorum qui medendi arte præ ceteris Romæ celebres erant, in commune de viri salute deliberarent. P. Paulus, ut semper nullâ suæ valetudinis curâ tangebatur, & quanto majorem ejus rationem habendam alij consabant, tanto minoris ipse sese faciebat, restitit aliquamdiu, ne suâ causâ ad hanc non consuetam cum aliis diligentiam veniretur. Oportuit tamen illum cedere denique imperio Præsulum, & cum jamiam immineret anni tempestas rigidior, decreverunt Medici, ut Albani primum dies aliquot moraretur, inde verò Neptunum proficisceretur ad mitis & nativæ illius Auræ salubritate gaudendum. Impetratâ iterum eorum, quorum antea, veniâ prima ipsi de Missæ Sacrificio cura fuit: confugit idcirco ad Eminentissimum Albanum, tum Summo Pontifici à Brevibus, quæ dicunt, rogavitque ut infirmæ suæ valetudinis respectu dignaretur impetrare à Summo Pontifice gratiam Sacrum per se, aut alium, in ædium privatarum sacrario faciendi: preces tamen has suas multis modis limitavit, magna animi submissione disertè professus, nolle se precibus suis ullatenus locum esse, si illæ Suæ Eminentix audaciores, minusque convenientes viderentur; malle se potius solatio illo quotidiani Sacrificij, et si à se ceteroquin ardentissimè suspirato, carere. Summus Pontifex, qui magnâ semper humanitate anxium se de Patris valetudine præ se tuletat, & ad extremum usque illustria suæ erga illum benevolentix & gratiæ exhibuetat argumenta, omnibus ejus postulatis prolixè annuit, & quidem ratione prorsus singulari, nullis super ea re aliis tabulis expeditis.

peditis. Quin cùm ipsi innotuisset P. Paulum ante suum iter cupere ad alloquium admitti, & pedibus sacris osculum figere, suam ipsi rhedulam obrulit, ut minore cum incommodo veniret; uti & lecticam, quâ Albanum veheretur.

§. XXXXII.

Postremus morbus.

DUm ad profectiorem istam se P. Paulus accingit, aliam ipsi DEUS longinquiorem beatam in patriam imperavit. Septimo Idus Decemb. tantis mali vis accessionibus repenti aucta est, ut miser infirmus, vomitus, deliquia & præ ceteris quasdam pectoris convulsiones pati inciperet, quæ illum mala diem totum acerrimè excruciant; sic ut existimen postremam hanc fuisse afflictionem, quâ DEUS animam sibi tam caram voluerit perpurgare. Patres ejus Domus incolæ, cùm in momenta deficientem conspexissent, è re futurum crediderunt, si de imminente migratione ipsum commonerent. Quomodo autem monendus esset, jam ipse inde à principio morbi sui conceptis verbis in quodam Valetudinarij libello, ad ejus Præfectum admonendum expresserat: & erant hæc: Formula, quâ mortem instantem nuntiabis Patri N. N. Age Pater, bono esto animo; adest tandem hora, quâ porro DEUM non offendes. Ita Pater Paulus, qui ob finem tam nobilem desiderabat mortem, & in unâ Concionum per Venum Jejunium id egit unicè, ut doceret rationem, quâ fatalem hanc sententiam à benigno Numine excipere oporteat. Mox igitur ac nuntium hunc accepit, sublatis magnâ

anxietatis significatione in cælum oculis, nihil turbatus,